

РЕШЕНИЕ

№ 118

гр. Кърджали, 18.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЪРДЖАЛИ, II СЪСТАВ в публично заседание на седми октомври, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Валентин К. Спасов

при участието на секретаря Константина Д. Кирева
като разгледа докладваното от Валентин К. Спасов Административно
наказателно дело № 20215140200791 по описа за 2021 година

Делото е образувано по жалба, подадена от И.Р.А. от гр. Момчилград, срещу Наказателно постановление № 21-19**-000078/ 11.03.2021 г., издадено от Началник сектор в РУ към ОДМВ Кърджали № 20-19**-000077/ 14.02.2020 г., с което, за нарушение на чл. 140 ал.1 от ЗДвП са наложени административни наказания “лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца” и “глоба” в размер на 200 лв.- на основание чл. 175 ал.3 предл.1 от ЗДвП.

Претендира се отмяна на атакуваното постановление, като се излагат доводи за неговата незаконосъобразност и неправилност.

Наказващият орган не е взел участие в производството.

Съдът, след като се запозна с доказателствата по делото и прецени същите поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено следното:

На 27.01.2021г. срещу жалбоателя е съставен АУАН с бл. № 850278 за това, че на 27.01.2021г. в 13:35ч. в общ. Кърджали, на път първи клас I-5, на КПП Чилик, управлява лек автомобил С. **** с рег. № ****, собственост на Д.Н.Г. от гр. Пловдив, ЕГН *****, което не е регистрирано по надлежния ред- прекратена регистрацията по чл. 142 ал.10 от ЗДвП, с което била нарушена разпоредбата на [140, ал. 1 ЗДвП](#).

Актът бил предявен и връчен на нарушителя, който го подписал без възражения.

Въз основа на акта на 11.03.2021 г. било издадено атакуваното НП. В постановлението са възпроизведени фактическите констатации по АУАН. Прие че с деянието е нарушен [чл. 140, ал. 1 ЗДП](#). Наложени са визираните наказания основание [чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДП](#).

Горната фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателства и именно: документите, съдържащи се в административнонаказателната препис показанията на посочените свидетели.

В събрания доказателствен материал не се констатираха противоречия, които са да бъдат обсъждани. Установено бе, че при посочените в НП условия жалбоподателят е управлявал МПС, което не е било регистрирано по надлежни доколкото същото е било с прекратена регистрация. Безспорно жалбоподателят осъществил от обективна страна приложения от АНО административнонаказателен състав по [чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДП](#).

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, срещу подлежащ на атакуване акт и от лице, което има право на такава.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, по следните съображения:

В случая жалбоподателят е санкциониран на основание [чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДП](#), съгласно която разпоредба се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 2 до 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. От фактическа страна, извършването на вмененото санкционираното лице нарушение е обосновано с това, че на 27.01.2021г. в 13:00 ч. общ. Кърджали, на път първи клас I-5, на разклона за с. Чилик, управлявал автомобил, което не е регистрирано по надлежния ред. От правна страна административното обвинение се основава на извършено от жалбоподателя нарушение на [чл. 140, ал. 1 от ЗДП](#), която норма регламентира че по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени в съответствие с определените за това места. Отговорността на дееца е ангажирана за това, посочената дата, място и час е управлявал лек автомобил, собственост на трето лице, който не е бил регистриран по надлежния ред. От изложеното е видно, че нарушението на чл. 140 ал.1 от ЗДП е безспорно установено, но въпросът е с

ли да носи жалбоподателя административна отговорност, при положение, че не е собственик на управляваното МПС, каквито са доказателствата, приложени в административната преписка, от които е видно, че автомобилът е собственост на Д.Н.Г. от гр. Пловдив. Съдът счита, че в конкретния случай А., като ползва процесното МПС, нито е бил длъжен, нито е могъл да знае, че управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. Предвид гореизложеното, съдът счита, че А. не следва да носи административно-наказателна отговорност за констатирано нарушение, поради което атакуваното НП следва да бъде отменено.

За пълнота на мотивите следва още да се отбележи, че съгласно разпоредбата на чл. 18, т. 2 от Наредба № I- 45 от 24 март 2000 година за регистрацията, отчета, пускането в движение и спирането от движение на моторни превозни средства и на ремаркетата, теглени от тях е, че регистрацията на съответното превозно средство се прекратява служебно, като това служебно може да стане съгласно разпоредбата на чл. 18 б, ал. 1, т. 8 от същата наредба - по реда на [чл. 143, ал. 10 от ЗДвП](#) след уведомление от Гаранционния фонд по [чл. 574, ал. 1 от Кодекса за застраховането](#), като съгласно разпоредбата на [чл. 143, ал. 10 от ЗДвП](#), възпроизведена в разпоредбата на чл. 18б, ал. 2 от горепосочената наредба задължително следва да бъде уведомен собственика на превозното средство от съответните органи на отдел КАТ към съответното ОДМВР за тази прекратена регистрация.

Ето защо съдът намира, че обжалваното Наказателно постановление не е доказано относно субективния елемент на нарушението, което се твърди, че е извършил нарушителя, поради което същото следва да бъде отменено.

От защитника на жалбоподателя са поискани и направените разноси в делото, а съгласно разпоредбата на чл.63, ал.3 от ЗАНН, в съдебните производства по ал.1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. Съгласно чл.143, ал.1 от АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт, отказва да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноси от производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата не е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или постановка. Ето защо, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноси за адвокатско възнаграждение. Текстът на чл.63, ал.4 от ЗАНН предвижда, че заплащането от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно

действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по иску на срещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, по-малко от минимално определения размер съобразно [чл.36 от ЗА](#). В слу представен договор за правна защита и съдействие, в който е отразено, заплатено в брой договорено възнаграждение в размер на 420 лв., и представителя на ответната страна е направено възражение за прекомерно адвокатското възнаграждение. Съдът намира това възражение за основателно, като възнаграждението действително е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото. Съгласно чл.18, ал.2 от Наредба № 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата в [чл.7, ал. 2](#) върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. Според ал.2, т.1 от Наредбата, за процесуално представителство, защита и съдействие в дела с интерес до 1 000 лв., възнаграждението е 300 лв. В конкретния случай уговореното и платено възнаграждение е в размер на 420 лв., като предмет на обжалване е наказателно постановление, с което са наложени административни наказания „глоба” в размер на 200 лв. и „лишаване от право да управлява МП” за срок от 6 месеца. Делото не представлява фактическа и правна сложност, а р оказаната от защитника правна помощ се изразява в участие и процесуално представителство в едно съдебно заседание. Заплатеният от жалбоподателя размер на адвокатското възнаграждение надвишава минимално предвидения по Наредбата, като с оглед на оказаната правна помощ, същият се явява несъразмерен и несъответстващ на критериите по чл.36, ал.2 от ЗА (да е справедлив и обоснован). Затова следва да бъде намален до предвидения в чл.18, ал.2 вр. чл.7, ал.2, размер по Наредбата, а именно до размера от 360 лв. Доколкото издателят на наказателното постановление се намира в структурата на Областна дирекция на МВР-Кърджали, именно същата в качеството ѝ на юридическо лице (чл.37, ал.2 от ЗМВР) следва да понесе разноските по делото.

Водим от изложеното, съдът постанови решението си.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 21-19**-000078/ 11.03.2021 г., издадено от Началник сектор в РУ към ОДМВР - Кърджали, с което на И.Р.А. от гр. Момчилград, ЕГН *****, за нарушение на чл. 140 ал.1 от ЗДвП му е наложено административно наказание "лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца, както и "глоба" в размер на 200 лв. на основание чл. 175 ал.3 предл.1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР-Кърджали, да заплати на И.Р.А. от гр. Момчилград, ЕГН *****, ул.,Г." № **, **, **, с ЕГН ***** сумата от 360 лв., представляваща направени разноси по делото за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред АС Кърджали в четиринадесетдневен срок считано от датата на получаване на съобщението.

Съдия при Районен съд – Кърджали: _____